

Антон Павлович Чехов

Несполука

Иля Сергеич Пеплов и жена му Клеопатра Петровна стояха пред вратата и жадно подслушваха. Вътре, в малката гостна, ставаше, както изглежда, обяснение в любов; обясняваха се дъщеря им Наташенка и учителят от околийското училище Шчупкин.

– Тръгна! – шушнеше Пеплов, като трепереше от нетърпение и потриваше ръце. – Ама внимавай, Петровна, щом заговорят за чувства, веднага сваляй иконата от стената и да вървим да благославяме... Ще го пипнем... Благославянето с икона е свято и ненаруσιμο... Няма да се откопче тогава, пък ако ще да ни съди.

А зад вратата се водеше такъв разговор:

– Стига сте упорствували – каза Шчупкин, като палеше клечка кибрит в карираните си панталони. – Никакви писма не съм ви писал!

– Ами да! Чунким не ви знам почерка! – кикотеше се момата, като припискваше превзето и непрекъснато се попоглеждаше в огледалото. – Веднага познах! И какъв сте чуден! Учител по краснопис, пък пише като с краката си! Как ли учите хората да пишат, щом като вие пишете лошо?

– Хм!... Това нищо не значи. В краснописа най-важното не е почеркът, най-важното е учениците да се държат прилично. Кого с линията по главата удариш, кого на колене накажеш... Та какво е почеркът! Празна работа! Некрасов е бил писател, а да те е срам да гледаш как е писал. В неговите събрани съчинения е показан почеркът му.

– Къде е Некрасов, а къде сте вие... (Въздъшка.) За писател с удоволствие бих се омъжила. Постоянно би ми писал стихове за спомен!

– Стихове и аз мога да ви напиша, стига да искате.

– Че за какво можете да пишете вие?

– За любов... за чувства... за вашите очи... Да ги прочетете, ще пощуреете... До сълзи ще ви трогнат! Ами ако ви напиша поетични стихове, тогава ще дадете ли да ви целуна ръчицата?

– Чудо голямо!... Ако щете, и сега целувайте! Шчупкин скочи, облещи се и лепна устни до пълната ръчица, дъхаща на яйчен сапун.

– Сваляй иконата – разбърза се Пеплов и смуши с лакът жена си, пребледнял от вълнение, закопчавайки се. – Да вървим! Хайде!

И без да се бави нито секунда, разтвори вратата.

– Деца... – замънка той, като вдигна ръце и запремига плачливо. – Бог да ви благослови, деца мои... Живейте... плодете се... размножавайте се...

– И.. и аз ви благославям... – каза майката, разплакана от щастие. – Бъдете щастливи, милички! О, вие ми отнемате единственото

съкровище! – обърна се тя към Шчупкин. – Обичайте дъщеря ми, пазете я...

Шчупкин зяпна от почуда и страх. Пристъпът на родителите бе така внезапен и смел, че той не можа дума да продума.

„Хванах се! Пипнаха ме! – помисли си той, примрял от ужас. – Свършено е сега с тебе, братче! Няма отърване!“

И покорно подложи глава, сякаш искаше да каже: „Предавам се, победен съм!“

– Бла... благославям... – продължи таткото и също заплака. – Наташенка, дъще моя... застани до него... Петровна, дай иконата...

Но в същия миг родителят отведнъж престана да плаче и лицето му се изкриви от гняв.

– Пън! – сърдито каза той на жена си. – Тиква с тиква! Икона ли е това?

– Ах, господи божичко!

Какво стана? Учителят по краснопис плахо вдигна очи и видя, че е спасен: в бързината вместо иконата майката бе свалила от стената портрета на писателя Лажечников. Старецът Пеплов и съпругата му Клеопатра Петровна с портрета в ръце стояха посрамени и не знаеха какво да правят и какво да кажат. Учителят по краснопис използва залисията и избяга.

1886

КРАЙ

© Катя Койчева, превод от руски

Антон Павлович Чехов
, 1886

Източник: <http://bezmonitor.com>

Сканиране: Тони

Антон П. Чехов, Разкази 1880–1886, Народна култура 1969

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2003>]